

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.829 van 1 december 2003
in de zaak A. 139.382/IX-3843.**

In zake : Ivan DELANGHE,
die woonplaats kiest bij
advocaat W. GELDOF,
kantoor houdende te BRUGGE,
Maria Van Bourgondiëlaan 29/8

tegen :

de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS),
die woonplaats kiest bij
advocaten D. D'HOOGHE, M. GELDERS en
L. SCHELLEKENS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Ivan DELANGHE op 17 juli 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het Directiecomité van de NMBS van 19 mei 2003 waarbij hij wordt afgezet;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN HOOREWEGHE die, loco advocaat W. GELDOLF verschijnt voor verzoeker, en van advocaat M. GELDERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op het ogenblik van de bestreden beslissing werkte verzoeker als exploitatie-klerk bij de verwerende partij en deed hij dienst aan het loket in het station Oostende.

1.2. Ingevolge klachten van klanten over vergissingen bij het teruggeven van wisselgeld en het verkeerd aanrekenen van de prijs van een biljet worden ook nog andere foutieve aanrekeningen aan het licht gebracht; daarbij gaat het meestal om één euro teveel aan te rekenen aan de klant.

Verzoeker geeft hierover een uitleg.

Het valt de verwerende partij ook op dat hij alleen een derde van al het wisselgeld nodig heeft en dat er bij de kasovername nooit abnormaal veel wisselgeld overblijft. Verder wijst het onderzoek uit dat hoewel er een aantal keren te weinig wisselgeld werd teruggegeven of teveel werd aangerekend, er nooit dienovereenkomstige overschotten waren in de kastoestand van verzoeker. Het onderzoek gevoerd door enkele hoofdontvangers van de NMBS leidt dan tot de volgende conclusie :

“Gezien de klachten van de klanten en de verklaringen van de collega’s van mr. DELANGHE duidelijk gelijklopend zijn en de geschriften ook aantonen dat de bediende -onverklaarbaar - in enkele gevallen te weinig teruggeeft (of te veel aanreken?), kan men besluiten dat de klanten gelijk hebben. Een berekening, ook niet bij benadering, van wat de bediende op die manier in zijn voordeel heeft kunnen ontvangen, kan niet worden opgemaakt, daar we niet weten hoelang dergelijke voorvallen al gebeuren noch hoeveel keer per dag die zich herhalen. Het is best mogelijk dat de bediende zich niets herinnert van de klacht VAN COILLIE (verkeerdelijk aanrekenen van 25,0 ipv 2,5 €) en dat hij inderdaad niet moedwillig te veel heeft aangerekend, zijn kastoestand had in elk geval een teveel moeten vertonen van ca. 22,50 € en zeker geen 0. Aangezien de werkwijze van een bediende het imago van het station Oostende en de NMBS enkel kan schaden en om de bediende die ofwel gelden voor zich houdt ofwel, gezien de vele fouten, niet meer in staat is de maatschappij tegenover de klanten op een integere wijze te vertegenwoordigen, tegen zichzelf te beschermen, werd de bediende in afwachting van een definitieve beslissing in een dienst waar geen geldverrichtingen gebeuren te werk gesteld”.

1.3. Op 9 december 2002 stelt de dienstdoende ‘branchemanager’ voor om verzoeker te straffen met de afzetting. Hij motiveert zijn voorstel al volgt :

“- Betrokken verkoper heeft zich, bij herhaling en onder meer op 2/10/02 - 3/10/02 - 4/10/02 en 2/11/02, schuldig gemaakt aan het teveel aanrekenen aan klanten, m.a.w. hij heeft bij de financiële operatie aan het loket - als gevolg van de verkoop van vervoerbewijzen, - bij herhaling te weinig wisselgeld teruggegeven aan de klant, zonder dat daaruit een overeenkomstig kasteveel uit zijn schriften blijkt, op de voornoemde data
- Betrokkene heeft, ingevolge meerdere dergelijke klachten van klanten, het imago van de maatschappij zeer ernstige schade berokkend
Betrokkene geniet, als gevolg van deze feiten, niet meer van het noodzakelijke vertrouwen van zijn collega’s en chefs, en kan derhalve niet meer binnen onze maatschappij functioneren”.

1.4. Verzoeker rechtvaardigt zich enkel met de opwerping dat de strafmaat te zwaar is, rekening houdend met 32 jaar dienst zonder één straf. Hij verklaart te willen verschijnen voor de raad van beroep.

De ‘branchemanager’ behoudt zijn voorstel omdat “de rechtvaardiging van de bediende (...) geen nieuwe feiten of elementen aan het licht (brengt)”. De dienstchef van verzoeker sluit zich daarbij aan.

1.5. De directie Human Resources sluit zich met de volgende bewoordingen aan met het voorstel :

“Ivan DELANGHE weerlegt de hem ten laste gelegde feiten niet.
Dit betekent dat hij zich schuldig maakte aan onkiese daden, ten nadele van de NMBS, die volgens par. 77 van het Tuchtreglement (stuk 124) aanleiding

geven tot een voorstel tot afzetting ten laste van de schuldige bediende, zonder dat er rekening wordt gehouden met welke verzachtende omstandigheden ook.

Par. 78 c) van het Tuchtreglement (stuk 125) schrijft voor dat geknoei in de schrifturen, bedrog inzake inning van taksen en boeten als onkiese daad wordt beschouwd en als zodanig bestraft.

Par. 78 i) van het Tuchtreglement schrijft voor dat elke diefstal ten nadele van een bediende van de Maatschappij of van één van haar cliënten in de installaties van de Maatschappij wordt gepleegd als onkiese daad wordt beschouwd en als zodanig bestraft.

Er valt op te merken dat het hier niet over een éénmalig feit gaat, integendeel, hij rekende bepaalde klanten regelmatig teveel aan of gaf hen te weinig wisselgeld terug. Hierbij ging hij op een sluwe manier tewerk door zijn slachtoffers te kiezen onder kinderen, oudere mensen of gehaaste reizigers en door veel muntstukken terug te geven in plaats van -logischerwijze- bankbiljetten waar dit mogelijk was, allicht in de hoop dat de klant zich aldus niet de moeite zou getroosten om de ontvangen massa nikkel te verifiëren.

Verder moet de bewering van de heer DELANGHE als zou hij “een staat van 32 jaar dienst zonder één straf” hebben, toch enigszins worden gerelativeerd: in het verleden werd hij wel al tweemaal bestraft.

Dat Ivan DELANGHE het aandurft dergelijke onkiese daden te plegen, schaadt niet alleen in zeer erge mate de vertrouwensrelatie werkgever / werknemer doch tevens het imago van de NMBS. Bovendien blijkt uit het onderhavige dossier duidelijk dat betrokkene er niet voor terugschrikt leugenachtige verklaringen af te leggen waardoor hij dan ook onbetrouwbaar overkomt.

In het licht van deze elementen steun ik dan ook het ten laste van Ivan Delanghe ingediende strafvoorstel, nl. de afzetting”.

1.6. Op 10 april 2003 wordt verzoeker opgeroepen voor de zitting van de raad van beroep van 14 mei 2003. In die oproepingsbrief wordt uitdrukkelijk vermeld dat hij zich voor zijn verdediging mag laten bijstaan door “een derde, gekozen onder het personeel in dienst, onder de afgevaardigden der organisaties welke bij de paritaire commissies vertegenwoordigd zijn, of door een advocaat”.

De raad van beroep sluit zich met 6 stemmen tegen 5 aan bij het voorstel omdat het de feiten bewezen acht en omdat de voorgestelde sanctie in verhouding is tot de gepleegde feiten daar door de gepleegde daden de goede werking binnen de NMBS en de vertrouwensrelatie met de werkgever in ernstige mate zijn geschaad.

1.7. Op 19 mei 2003 beslist het Directiecomité verzoeker af te zetten;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de eerste voorwaarde in een eerste middel aanvoert dat de straf buiten redelijke verhouding staat tot de feiten; dat het slechts ging om een gering bedrag, zijnde 7 x 1 € en 22,50 € en dat de feiten zich voordeden in twee periodes tijdens welke hij medicatie moest nemen die een gevolg kon hebben op zijn concentratie; dat het intikken van 25,00 € in plaats van 2,5 € een vergissing is die zeer aannemelijk is; dat als hij een tekort had in zijn kas hij het steeds bijpaste en dat als er een overschot was, hij dat overschot voor zich hield; dat er hem kan worden verweten dat hij in eenzelfde tijdspanne aan zeven klanten een foutief bedrag aanrekende of te weinig wisselgeld teruggaf maar dat dit fouten waren die niet doelbewust werden gepleegd; dat het slechts enkele misrekeningen of verkeerde teruggaven zijn en nergens blijkt dat deze feiten zich reeds maanden zouden voordoen; dat ook niet blijkt dat hij zich wilde verrijken ten koste van de NMBS of van het cliënteel; dat het “compleet onevenredig is” om een bediende die ondanks medische moeilijkheden toch komt werken teneinde zijn collega's niet op te zadelen met zijn problemen, dermate zwaar te bestraffen voor enkele uiterst kleine fouten die meer dan waarschijnlijk het gevolg zijn van zijn medicatie; dat verzoeker in een tweede middel aanvoert dat de verwerende partij ten onrechte de feiten als onkiese daden kwalificeert nu deze kwalificatie slechts verantwoord zou zijn indien er naast een feitelijk element ook een intentioneel element aanwezig was, met name de “expliciete bedoeling” om het cliënteel of de maatschappij te benadelen; dat de verwerende partij alleen heeft vastgesteld dat er misrekeningen plaatsvonden en dat die misrekeningen zich niet gemanifesteerd hebben bij de kastoestand, wat verklaard kan worden door het feit dat verzoeker zijn kas op het einde van de werkdag natelt om eventueel tekort te kunnen bijpassen;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij op het eerste en het tweede middel antwoordt dat de Raad van State zich niet in de plaats van de overheid kan stellen bij het beoordelen van de strafmaat maar enkel vermag na te gaan of die overheid daarbij de grenzen van de redelijkheid niet te buiten is gegaan; dat uit het

feit dat verzoekers kastoestand nooit een overschot vertoonde niettegenstaande het feit dat hij herhaaldelijk te weinig teruggaf of teveel aanrekende, alleen maar kan worden besloten dat verzoeker zijn kastoestand aanpaste teneinde “de rekening te doen kloppen”; dat hij zich op die wijze schuldig gemaakt heeft aan “geknoei in de schrifturen” en ook aan diefstal omdat hij het overschot voor zich hield; dat hij de hem ten laste gelegde feiten ook nooit heeft weerlegd; dat uit de samenloop van de omstandigheden kan aangenomen worden dat verzoeker de feiten pleegde met een “kwaadaardige intentie”; dat dit ook mag afgeleid worden uit het feit dat verzoeker bij herhaling te weinig teruggaf of teveel aanrekende; dat voorts het ook opvalt dat de begane malversaties steeds in het nadeel van de cliënten waren en dat verzoeker in zijn schrifturen nooit melding heeft gemaakt van enig verschil in het voordeel van de maatschappij; dat wat de evenredigheid van de straf betreft de bepalingen van het tuchtstatuut stellen dat onkiese daden principieel aanleiding geven tot afzetting en dat er daarbij geen rekening kan worden gehouden met verzachtende omstandigheden; dat “geknoei in de schrifturen” en “diefstal ten nadele van de maatschappij of van één van haar cliënten” door artikel 78 van het tuchtreglement als een onkiese daad kan beschouwd worden en dat daarvoor in toepassing van artikel 77 van het tuchtreglement de afzetting kan worden opgelegd; dat afgezien van het feit dat artikel 77 van het tuchtreglement bepaalt dat er geen rekening kan worden gehouden met verzachtende omstandigheden, moet worden vastgesteld dat verzoeker de medische problemen die hij als verzachtende omstandigheid inroept niet aantoonst; dat het enige medische attest dat hij aan de raad van beroep meedeelde geen uitsluitel geeft aangaande de medische problemen die hij op het ogenblik van de feiten zou hebben gekend; dat ook het feit dat het slechts om kleine bedragen zou gaan de straf niet onevenredig maakt aangezien het grote belang moet worden benadrukt van het vertrouwen dat moet kunnen worden gesteld in bedienden die met geld omgaan; dat verzoeker door de begane malversaties elk vertrouwen dat de NMBS zelf, maar ook de reizigers, in hem moesten kunnen stellen beschaamd heeft en alzo ernstige schade berokkend heeft aan het imago van het station Oostende en van de NMBS;

2.1.3. Overwegende dat de Raad van State ten aanzien van de aard en de zwaarte van een oplegde tuchtstraf slechts beschikt over een marginale toetsingsbevoegdheid zodat hij enkel een kennelijk in wanverhouding tot de feiten staande straf onwettig kan bevinden en dat voor het overige de tuchtverheid op discretionaire wijze oordeelt over de verhouding tussen de tuchtfeiten en de tuchtstraf; dat de Raad van State aldus alleen die sancties onwettig kan bevinden die kennelijk buiten verhouding staan tot de feiten waarvoor ze werden opgelegd, dat wil zeggen die sancties welke geen enkele in redelijkheid oordelende overheid ze voor

die feiten zou opleggen; dat een tuchtoverheid niet kennelijk onredelijk handelt wanneer zij beslist dat, als aan een personeelslid ten laste gelegde feiten de vertrouwensrelatie tussen haar en haar werknemer onherstelbaar hebben verbroken en dat door zijn gedrag haar goede naam in het gedrang wordt gebracht, in die gegeven omstandigheden de zwaarste sanctie opgelegd wordt; dat evenwel het onderzoek naar een eventuele schending van het redelijkheidsbeginsel alleen maar kan gebeuren als de strafbare feiten als bewezen worden beschouwd zodat het onderzoek naar een schending aldus maar kan slaan op de relatie tussen als bewezen geachte feiten en de aard van de bestraffing ervan; dat te dezen de verwerende partij beslist heeft tot het opleggen van de zwaarste straf omdat de feiten die aan verzoeker ten laste zijn gelegd als onkiese daden zijn gekwalificeerd; dat het bijgevolg eerst de vraag is of de hem verweten gedragingen wel als dusdanig konden worden gekwalificeerd; dat verzoeker beweert dat er bij hem geen kwaadwillige intentie was en dat dit bijgevolg zou betekenen dat verzoeker alleen vergissingen beging die onvrijwillig waren; dat als die onvrijwillige vergissingen evenwel tot een overschot leidden, verzoeker het saldo voor zich hield, en als er een tekort was, dat tekort uit eigen zak werd bijgepast; dat, gelet op het zich veelvuldig voordoen van die “vergissingen”, gelet op het feit dat verzoeker klaarblijkelijk zeer veel met muntstukken teruggaf daar waar het in biljetten kon en op die wijze een toestand creëerde die “vergissingen” in de hand werkte en gelet op het feit dat verzoekers uitleg ter verantwoording van de verschillen die zagezegd te wijten zouden zijn aan het feit dat kinderen geld zouden bijvragen door de feiten zelf is tegengesproken, de verwerende partij in redelijkheid kon oordelen geen geloof te moeten hechten aan verzoekers bewering dat er geen kwaad opzet bij gemoeid was; dat meer dan alleen met de hoegrootheid van de ont dragen gelden, de verwerende partij rekening heeft gehouden met het bestaan van onkiese daden die haar goede naam in het gedrang hebben gebracht en die de vertrouwensrelatie tussen haar en haar werknemer onherstelbaar hebben verbroken; dat in een geneeskundig attest van 11 december 2002, gevoegd bij het verzoekschrift, geattesteerd wordt dat verzoeker door het innemen van een geneesmiddel “minder alert kon zijn, wat onnauwkeurigheden kon veroorzaken”; dat dit attest opgesteld is enkele maanden na de feiten en niet bevestigt dat verzoeker effectief “minder alert” was; dat evenmin bewezen is dat de tuchtoverheid hiervan kennis had op het ogenblik van de bestreden beslissing om het gebeurlijk als een verzachtende omstandigheid te kunnen beschouwen; dat het eerste en het tweede middel niet ernstig zijn;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van de artikelen 6 van het Europees verdrag van 4 november 1950 tot

bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en 14 van het Internationaal verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten en van het recht van verdediging als beginsel van behoorlijk bestuur, doordat hij zich tijdens de tuchtprocedure niet kon laten bijstaan door een advocaat, terwijl artikel 5 van Hoofdstuk XIV van het personeelsstatuut bepaalt dat een bediende aan wie wordt meegedeeld dat hij gestraft is of dat een straf wordt voorgesteld, het recht heeft zich te laten bijstaan door een in dienst zijnde lid van het personeel of door een afgevaardigde van een erkende vakorganisatie; dat de brief van 10 april 2003 waarmee hij werd uitgenodigd zich te komen verdedigen voor de raad van beroep weliswaar vermeldde dat hij ook een advocaat kon meebrengen maar dat hij dit niet durfde te doen uit schrik te handelen in strijd met het statuut en alzo zijn rechten te schaden; dat hij het gevoel had dat diegene die hem in zijn verdediging bijstond het dossier niet kende of minstens geen enkele moeite deed om een argumentatie naar voor te brengen: zo werd er niet gewezen op zijn gezondheidstoestand terwijl dit nochtans van groot belang was gezien verzoeker net door inname van medicatie, voorgeschreven door zijn arts om hem toe te laten verder te kunnen werken, een verlies aan concentratie had wat tot de fouten heeft geleid;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat dit middel niet ontvankelijk is omdat het gericht is tegen het personeelsstatuut en niet tegen de bestreden beslissing; dat verzoeker verder geen belang heeft bij het middel aangezien hem uitdrukkelijk is meegedeeld dat hij zich kon laten bijstaan door een advocaat en dat hij van die mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt; dat hij zich ook op geen enkel moment van de tuchtprocedure beklaagt omtrent de mogelijkheden voor de keuze van een raadsman; dat noch artikel 6 van het voornoemde Europees verdrag, noch artikel 14 van het voornoemde Internationaal verdrag van toepassing zijn in tuchtprocedures tegen ambtenaren; dat ook het recht van verdediging, als beginsel van behoorlijk bestuur, niet werd geschonden aangezien verzoeker met de brief van 10 april 2003 de mogelijkheid heeft gekregen om zich te laten bijstaan door een raadsman van zijn keuze en hij overigens tijdens de procedure meermaals de mogelijkheid heeft gehad om zich te verdedigen, schriftelijk en, voor de raad van beroep, ook mondeling; dat ten slotte het argument dat zijn verdediger het dossier niet kende of geen moeite deed om de argumentatie van verzoeker naar voor te brengen, voor zover dit met de werkelijkheid strookt, uiteraard niet kan worden toegerekend aan de verwerende partij;

2.2.3. Overwegende dat artikel 6, lid 1, van het van het Europees verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM) als volgt luidt :

“Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, heeft éénieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld.
(...)“ en

artikel 14.1 van het Internationaal verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna BUPO), luidt als volgt :

“Allen zijn gelijk voor de rechtbanken en rechterlijke instanties. Bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, of het vaststellen van zijn rechten en verplichtingen in een rechtsgeding, heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling door een bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige bij de wet ingestelde rechterlijke instantie.”;

dat ter voldoening aan de vereisten van artikel 6, lid 1, EVRM en 14, lid 1, BUPO volstaat dat tegen de beslissing van de bestuurlijke overheid beroep openstaat bij een rechterlijke instantie met volle rechtsmacht die aan de voorwaarden van artikel 6.1 voldoet en dat de Raad van State een dergelijke rechterlijke instantie is; dat artikel 6, lid 1, EVRM en artikel 14, lid 1, BUPO bijgevolg op het eerste zicht niet werden geschonden en verzoeker overigens niet vermag om op die bepalingen te steunen om het middel, zoals hij het verwoordt, te adstrueren; dat voorts aan verzoeker uitdrukkelijk is meegedeeld dat hij zich voor de raad van beroep kon laten bijstaan door een advocaat en dat die mededeling inderdaad niet in overeenstemming is met het personeelsstatuut; dat verzoeker evenwel niet kan geloofd worden als hij stelt dat hij op die uitnodiging niet durfde ingaan uit schrik in te gaan tegen het statuut : hij had trouwens aan de verwerende partij nadere toelichting kunnen vragen en hij werd bijgestaan door een lid van een erkende vakvereniging die zeker ook op de hoogte moet zijn geweest van de mogelijkheid voor de personeelsleden om zich door een advocaat te laten verdedigen; dat bijgevolg indien verzoeker geen advocaat heeft aangesproken dit alleen maar aan hem toe te rekenen is; dat overigens de verwerende partij er ook terecht op wijst dat verzoeker tijdens de tuchtprocedure nooit zijn beklag heeft gemaakt over een schending van zijn recht van verdediging; dat ten slotte hem ook niet verboden was om indien hij van mening was dat zijn verdediger niet alle argumenten naar voor bracht die verzoeker wenste te gebruiken, zelf die argumenten bijkomend aan te brengen; dat het middel niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker in een vierde middel de schending aanvoert van artikel 6 EVRM en 14 BUPO en van het recht van verdediging omdat hij zich niet heeft kunnen verdedigen voor het orgaan dat de eindbeslissing heeft genomen, in casu het Directiecomité van de NMBS;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij met betrekking tot de toepasselijkheid van de artikelen 6.1 EVRM en 14.1 BUPO verwijst naar haar verweer bij het derde middel en voorts stelt dat geen algemeen beginsel bestaat hetwelk inhoudt dat het tuchtverhoor steeds zou moeten afgenomen worden door de overheid die de tuchtbeslissing neemt;

2.3.3. Overwegende dat in tuchtzaken het recht om te worden gehoord in principe betekent dat de overheid die bevoegd is om de tuchtstraf uit te spreken zelf de betrokkene moet horen; dat bij uitzondering hiervan kan worden afgeweken wanneer het voor de bevoegde overheid praktisch niet doenbaar zou zijn om met de nodige kennis van zaken ieder vervolgte ambtenaar zelf te horen, hetgeen ook in het belang is van de vervolgte ambtenaar; dat met andere woorden het recht om gehoord te worden door de tuchtoverheid zelf verenigbaar moet zijn met de eigen aard en de structuur van het bestuur waarvan betrokkene afhangt; dat het aldus in die gevallen kan volstaan dat de betrokken ambtenaar wordt gehoord wanneer het voor hem het meest doelmatig is; dat dit te dezen het geval is voor de raad van beroep, aangezien de raad van beroep het ultieme advies geeft aan de raad van bestuur en het praktisch niet doenbaar ware dat de raad van bestuur iedere ambtenaar waarover hij de tuchtmacht heeft in persoon zou moeten horen; dat verzoeker overeenkomstig hoofdstuk XIV van het statuut van de personeelsleden van de NMBS van de raad van beroep is verschenen en er werd gehoord; dat hij zich er omstandig heeft kunnen verdedigen tegen de feiten die hem ten laste werden gelegd; dat die raad van beroep zich met 6 stemmen tegen 5 heeft aangesloten bij het strafvoorstel omdat hij ook de feiten bewezen acht en de voorgestelde straf in verhouding is tot die feiten aangezien zij de goede werking binnen de NMBS schaden en de vertrouwensrelatie met de werkgever ernstig hebben aangetast; dat het Directiecomité te dezen niets dat nadelig kon zijn voor verzoeker heeft gewijzigd aan het voorstel; dat derhalve niet ingezien wordt op welke wijze verzoeker in zijn rechten zou zijn geschaad; dat het middel niet ernstig is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker in een vijfde middel het gebrek aan onpartijdigheid en machtsafwending aan de kant van het Directiecomité aanvoert; dat hij hierbij betoogt dat het Directiecomité beleidsmaatregelen moet uitwerken om het

personeelsbestand met duizenden werknemers te verminderen en dat elke afzetting een stapje dichterbij het te bereiken resultaat is; dat in die omstandigheden volgens verzoeker het Directiecomité niet onbevooroordeeld meer kan oordelen over een voorstel tot afzetting; dat de vrees reëel is dat de afzetting die tegen hem is uitgesproken een middel is geweest om een ander doel dan de individuele bestraffing van verzoeker, namelijk een individuele afvloeiing, te bereiken;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij terecht antwoordt dat verzoeker in gebreke blijft het bewijs te leveren van machtsafwending; dat zijn blote bewering trouwens tegengesproken wordt door de gegevens van het dossier nu blijkt dat de mening volgens welke verzoeker moest worden afgezet niet uitsluitend uitging van het Directiecomité, maar dat laatste niets anders heeft gedaan dan zich aansluiten bij een voorstel dat reeds door de oversten van verzoeker was geformuleerd en dat was bijgetreden door de dienst Human Resources en door de raad van beroep; dat overigens de beslissing gelet op de bestaande reglementering, door geen ander orgaan genomen kon worden; dat ook dit middel bijgevolg niet ernstig is;

2.5. Overwegende dat aldus niet is voldaan aan een van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
een december 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.